

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère <1543-1623>

Mogvntiæ, 1617

Cap. 3. De vitiis fidei contrariis, & specialiter de pura Infidelitate,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78477)

C A P. III.

De vitis fidei contrariis, & specialiter de pura infidelitate.

S U M M A R I U M.

- 34 Infidelitatis divisio in puram, & mixtam: quodque infidelitas trifariam accipi possit, negativae, privativae, & contrariae.
- 35 Infidelitatis cum pura tum mixtae divisio.
- 36 De Gentilismo, & Iudaismo.
- 37 In quibus prohibeantur Christiani communicare cum infidelibus.
- 38 De mercimonio cum infidelibus prohibito fidelibus.
- 39 De communicatione cum infidelibus in bello gerendo.

34. **O**MNIA vitia fidei contraria generali infidelitatis nomine comprehenduntur, quae duplex est: vna pura, eorum qui fide carent, quia nunquam illam susceperunt: altera mixta, eorum qui fidem antea susceptam deseruerunt. Atque pura infidelitas (de qua late disserunt D. Thom. & ipsius interpretes Caier. Banes & Gregor. ad Valentia 2. 2. quæst. 10. & Summularij in verbo Infidelitas trifariam sumitur: primo pure negativae; pro carentia fidei in eo qui nihil unquam de illa audiit: siue sit puer siue adultus: quo modo non est peccatum, ut D. Thom. loco cit. art. 1. expressit: & adversus Adrianum confirmat Gregorius à Valent. disputat. 1. quæstion. 10. puncto primo: sed est pœna peccati originalis: & in adultis plerumque; peccati etiam actualis. Quae tamen à regno cœlorum excludit hoc nomine quod ingressus ad illud non pateat sine fide in Christum: ut luculenter ostendunt quae idem Gregorius habet in præced. quæst. 2. puncto 4. Nobis sufficit impossibile esse sine fide placere Deo] ad Hebr. 2. eaque in Christum: quia non est in alio aliquo salus, &c. Act. cap. 4.

Secundo infidelitas sumitur privativae pro carentia fidei in eo qui cum possit hanc habere audiendo prædicationem Euangelij, id negligit: Quo modo locum habere potest tantum in adultis, estque graue peccatum; de quo Dominus Ioan. 15. Si non venissem & locutus non fuisset, peccatum non haberent] nempe infidelitatis commissum non credendo, ut D. August. tract. 89. in Ioan. interpretatur.

Tertio, sumitur contrariae pro vitiosa quadam qualitate in eo qui caret fide, iam satis sibi manifestata: quia illam suscipere non vult: eamve contemnit ac respuit. Quod etiam peccatum graue esse, patet per illud Ioan. 3. Qui non credit, iam iudicatus est, [& illud Mar. ult. Qui vero non crediderit condemnabitur.] Est autem in intellectu tanquam in subiecto quemadmodum ipsa fides: sed tamen dependenter à voluntate hoc nomine, quod ea recusat intellectum in obsequium Christi captivare ad asserendum interiori instinctui diuino; & externae prædicationi Euangelij: prout necessarium est ad credendum supernaturaliter, religionis Christianae mysteria. Cuius reculationis propria radix, causaque est superbia.

35. Porro duæ distinguuntur species purae infidelitatis Gentilismus & Iudaismus. Gentilismi nomine autem comprehenduntur superstitiones, verae fidei contrariae, in iis qui fidem ipsam nulla unquam ratione susceperunt: quales sunt nostro tempore superstitiones Mahometanorum, & idololatrarum, qui adhuc apud Indos visuntur. Nomine vero Iudaismi significatur infidelitas Iudaorum: qui cum fidem Christi susceperint in figura, tam in veritate, reque ipsa suscipere contemnuunt ac tenuunt. Duæ autem constituuntur species infidelitatis mixtae: nempe haereticis, qua quis fidem semel susceptam partim retinet, partim reiecit: & apostasia, qua quis totam fidem semel susceptam, penitus reiecit ac deserit. De quibus omnibus sigillatim dicendum est: in reliqua quidem parte huius capituli, de Gentilismo, & Iudaismo: de cæteris in duobus sequentibus capitulis.

De Gentilismo & Iudaismo.

SECTIO VNICA.

36. **H**ic pro iudicio de peccatis nobis proposito vnum tantum occurrit tractandum; quatenus scilicet conuersatio cum infidelibus sit vel non sit Christianis licita: nam cætera non faciunt ad Penitentis examen in foro penitentiam. Igitur conuersationem cum Infidelibus generaliter prohibetur Christianis, per illud 2. ad Corinth. c. 6. Nolite iugum ducere cum infidelibus] itemque illud: Quae pars fidelis cum infideli?

37. In particulari vero prohibetur primo communicatio fidelium cum infidelibus in iis quae spectant ad falsum ipsorum cultum & religionem: ut donatio nem vel venditionem vel commodationem eorum quibus vtantur in suis sacrificiis: vel adificationem sanctorum, vbi suos ritus exercent. Patet ex eo, quod tale quid sit cooperari infidelitati ipsorum; ideoque sit plane illicitum: nisi absit omnis intentio mala, & adificationabilis causa ob aliquam necessitatem ex parte fidelis: qui tunc in re alias indifferenti exculabitur iuxta Syluestri doctrinam in verbo Infidelitas quæst. 4. Cui Gregorius à Valent. subscribit 2. 2. disput. 1. quæst. 10. puncto 5. Et confirmatur pari exceptione licita mutui ab vituario: de qua postea libr. 23. num. 100. & aliquot sequetur.

Prohibetur secundo, matrimonium fidelis cum infideli: cap. Caue. 28. quæst. 1. Prohibetur tertio subiectioni aut nimia familiaritas fidelium cum infidelibus: cap. Nulla, distinct. 54. Quod similiter dicendum est de omni conuersatione, etiam humana fidelium cum infidelibus ex qua derogetur fidei, vel nascatur periculum subuersionis ipsorum fidelium, aut scandalum puillorum: quandoquidem iure diuino talia sunt euitanda. Secus est, si fideles qui firmi sunt in fide, conuersentur cum infidelibus propter eorum bonum: nempe vt eos ad fidem conuertant prout docet D. Thom. 2. 2. quæst. 10. art. 9.

38. Prohibetur demum mercimonium cum infidelibus: idque sub pœna excommunicationis: si mercimonium sit armorum quibus oppugnent Christianos, quorum sunt hostes, & cum quibus bellum gerunt, vt solent Turcae & Saraceni: quod habetur ex cap. Ita quorundam, cap. Significauit, cap. Quod olim, & cap. Ad liberandam De Iudaismo: atque ex Extrauaganti Ioann. 22. eod. tit. & ex Extrauaganti primo inter communes, eodem quoque titulo: Quae excommunicatio hodie reseruata est Summo Pontifici in Bulla Cœnae Domini: quam suo loco in præcedenti lib. 9. c. 18. exposuimus.

39. Aduerte vero, quod etsi in eam tantum incurrant ferentes arma ad Turcas & Saracenos, qui cum Christianis bellum gerunt: grauius tamen peccare illòs qui ipsam quoque modo auxilium ferunt in bellis contra Christianos: non vero si in bellis iustis contra alios infideles. Nam licitum esse in illis auxilium ferre ipsis, habetur ex cap. Si dominus, & cap. Iulianus 11. quæst. 3. vt & licitum esse auxilio ipsorum vt in bello iusto (nisi obster scandalum) colligitur ex libr. 1. Machab. cap. 8. vbi Machabæi inierunt fœdus cum Romanis gentilibus, promittentes se suis auxiliarios in bello: idem ab illis vicissim postulantes. Alia quae de infidelibus traduntur tanquam remotiora ab instituto nostro, relinquemus scholasticis Theologis: vt quod non sint armis ad fidem compellendi, sed tantum prædicatione: nec eis inuitis filij ipsorum quandiu sunt adhuc sub eorum cura, sint baptizandi: quod ritus illorum si legi naturae non repugnent possint tolerari, vt facilius ea Christianorum tolerantia, ad fidem complectendam inducantur: quodque possint eadem de causa habitare inter Christianos, nec facile expelli debeant, nisi alios subvertere nitantur: nec offendendi sint à Christianis in persona aut rebus suis, absque Iudicis sententia.